

مردم شام همچنان در کمین نیرنگ آمریکا هستند

(ترجمه)

مناطق ساحل سوریه شاهد تشدید گسترده نظامی بود که از تاریخ ۲۰۲۵/۳/۶ آغاز شد و شامل مجموعه‌ای از حملات سازمان‌یافته و هم‌زمان در گستره جغرافیایی وسیعی بود که نیروهای ارتش و امنیت مستقر در منطقه را هدف قرار داد. این حملات توسط بقایای رژیم طاغوت بشار اسد و فرقه او اجرا شد؛ کسانی که در دوره حکومت او و پیش از آن، پدرش، بر مفاصل ارتش و دستگاه‌های اطلاعاتی سیطره داشتند.

باوجود تعداد زیاد شهادتی که در جریان این حملات به شهادت رسیدند، جنایتکاران در تسلط بر منطقه شکست خوردند که دلایل متعددی داشت، مهم‌ترین آن خیزش بزرگ انقلابی در سراسر شهرهای سوریه بود و پس‌از آن حرکت ده‌ها هزار داوطلب مسلح برای حمایت از نیروهای نظامی در آنجا، امری که به درهم شکستن قدرت آن‌ها انجامید و خسارات سنگینی بر آنان وارد کرد و آنان را مجبور به عقب‌نشینی از مراکز تسلطشان به سوی کوه‌ها کرد؛ اما عملیات راهزنی و کمین‌گیری همچنان ادامه دارد و به نظر می‌رسد در سایه طبیعت جغرافیایی منطقه و تردید دولت در برخورد با آنان، مدت طولانی ادامه یابد.

در همین راستا، چند روز پیش‌از این تحولات، تنش‌ها میان اداره مرحله انتقالی و دروزیان در جنوب (سویداء) افزایش یافت. همچنین، رویدادهای ۳/۶ با برگزاری تظاهراتی در مرکز شهر سویداء علیه اداره جدید هم‌زمان شد که با اخراج استاندار و جایگزینی پرچم فرقه به جای پرچم موجود بر ساختمان استانداری همراه بود.

همچنین در تاریخ ۲۰۲۵/۲/۲۴ اعلام شد که شورای نظامی در سویداء با اکثریت دروزی تأسیس شده است تا یکی از نیروهای فعال در آن منطقه باشد؛ اما نکته قابل توجه، گزارش‌هایی بود که از هماهنگی میان این شورا و نیروهای دموکراتیک سوریه (قسد) فعال در شمال شرق سوریه خبر می‌داد؛ به گونه‌ای که برخی نشانه‌های این هماهنگی در جریان رژه‌های نظامی که شورا برگزار کرد، ظاهر شد؛ از جمله برافراشته شدن پرچم‌هایی شبیه به آنچه «قسد» استفاده می‌کند، علاوه بر اظهارات متعدد از سوی رژیم یهود درباره ارائه حمایت از دروزیان در سویداء. گزارش روزنامه وال‌استریت ژورنال نیز فاش کرد که رژیم یهود در تلاش است تا دروزیان سوریه را به مخالفت با دولت جدید و درخواست خودمختاری در چارچوب نظام فدرالی تشویق کند و این رژیم قصد دارد بیش از یک میلیارد دلار برای تحقق این هدف هزینه کند.

هم‌زمانی این رویدادها و وقوع آن‌ها در یک بازه زمانی، بسیاری از ناظران صحنه را بر آن داشت تا میان آن‌ها ارتباط برقرار کنند و برخی گزارش‌ها منتشر شد که از شکست کودتایی برنامه‌ریزی شده توسط علویان در ساحل، دروزیان در جنوب و قسد در شرق با پوشش هوایی از سوی رژیم یهود سخن می‌گفت؛ اما این سخن اغراق‌آمیز است و در حال حاضر از واقعیت به دور است؛ زیرا چنین هماهنگی‌ای هنوز به مرحله بلوغ نرسیده، هرچند نشانه‌های خبیث آن آشکار است.

همچنین حرکت انجام‌شده در تاریخ ۲۰۲۵/۳/۶ حرکتی بود که ابعاد آن به خوبی مطالعه نشده بود، از این‌رو بازتاب‌های منفی‌ای بر دشمنان انقلاب داشت و بازتاب‌های مثبتی بر مسلمانان سوریه با وجود دشواری‌اش، بر جای گذاشت و نتایج امیدبخشی به همراه داشت، از جمله اینکه احساسات پایگاه انقلابی را بار دیگر برانگیخت و آن را به شدت دوباره بسیج کرد. همچنین درسی به مردم داد که بر ضرورت چنگ زدن به سلاح و عدم پیروی از آنچه اداره فعلی درباره حصر سلاح در دست دولت مطرح می‌کند، تأکید می‌کند. افزون بر این، موجب تقویت هویت اسلامی در برابر این تحرکات شد؛ از این‌رو دیدیم که بیشتر این مناطق پرچم رسول‌الله صلی‌الله‌علیه‌وسلم را به عنوان نماد خود برافراشتند.

اما در سطح نیرنگ خارجی، بدون شک آمریکا از قدرت و حجم پایگاه مردمی پیروز آگاه است و طی سال‌های گذشته قدرت انقلاب و عزم اهل آن و حجم فداکاری‌های عظیمی را که برای رسیدن به پیروزی ارائه داده‌اند، آزموده است و بنابراین از آنچه در پی آن حاصل شد یعنی شکوفایی روحیه‌ها و شعله‌ور شدن همت‌ها پس از سال‌ها فشار آگاه است. همه این‌ها باعث می‌شود که رویکرد آمریکا در این دوره بر مسایرت با این واقعیت استوار باشد؛ از طریق حمایت از اداره فعلی در این دوره و ترسیم گام‌هایی برای آن، هرچند این اداره گزینه مطلوب برای آینده آمریکا نیست، اما بهترین گزینه در حال حاضر برای کنترل مرحله و اجرای چند گام مهم است، از جمله حصر سلاح و کنترل نیروهای رزمنده بر زمین. از این‌رو کشورها شتاب کردند تا روابط خود را با این اداره باز کنند و از نظر سیاسی از آن حمایت کنند؛ زیرا این اداره برای مرحله آینده نزدیک فعلاً قابل اعتماد است؛ بنابراین سخن گفتن از اینکه آنچه رخ داد تلاشی برای کودتایی هماهنگ و برنامه‌ریزی شده میان چندین طرف بوده است، سخنی اغراق‌آمیز است.

اما آنچه آمریکا درباره نیروهای دیگر حاضر در سوریه دنبال می‌کند، این است که از طریق فشار بر رهبری مرحله آن‌ها را حفظ کند؛ تا کار به جایی نرسد که برخوردی قاطع با این نیروها صورت گیرد و حضورشان کاملاً از بین برود. به همین دلیل، می‌بینیم که در مواضع هر دو طرف نوعی ابهام و سردرگمی وجود دارد. از یک طرف، این نیروها اعلام می‌کنند که آماده‌اند به صفوف ارتش بپیوندند، اما در عین حال حاضر نیستند از استقلال خود دست بکشند.

از طرف دیگر، شاهد مواضع نرمی در برابر سرسختی این نیروها تا این لحظه هستیم. به عنوان مثال، در مورد نیروهای سوریه دموکراتیک که تحت حمایت آمریکا در شرق فرات فعالیت می‌کنند، گزارش‌ها و تحلیل‌های اخیر نشان می‌دهد که ایالات متحده به طور کامل دست خود را از قسد برنداشته است، بلکه به نظر می‌رسد که سیاستش به سمت بازنگری در نقش آن‌ها در سوریه گرایش یافته است، آن‌هم در سایه تغییرات میدانی و سیاسی پس از سقوط اسد.

اکنون نشانه‌هایی ظاهر شده که دلالت دارد آمریکا ممکن است ترجیح دهد تلاش‌های خود را با حکومت جدید سوریه هماهنگ کند تا مسئولیت‌های بیشتری را در مناطق شمالی و شرقی بر عهده بگیرد؛ اما این رویکرد به معنای پذیرش انحلال قسد یا پایان دادن به آن به عنوان یک موجودیت مستقل نیست، بلکه بیانگر تمایل به انتقال تدریجی به سوی الگویی امنیتی است که برخی از عناصر قسد را در چهارچوبی ملی وسیع‌تر که دمشق رهبری آن را بر عهده دارد، ادغام نماید.

در جنوب نیز، رژیم یهود با قدرت در مسیر تضمین استقلال برای دروژی‌ها فشار می‌آورد، اما علویان همچنان بمب‌های ساعتی خواهند بود که می‌توان در هر لحظه از آن‌ها استفاده کرد. این نیروها و دیگران را آمریکا می‌خواهد حفظ کند تا نقش آینده‌ای ایفا کنند زمانی که شرایط مهیا شود تا بساط اهل شام را جمع کرده و بر پیروزی‌شان کودتا کنند پس از آنکه زمینه را برای آن فراهم ساخته باشد؛ اما این راه برای او کاملاً هموار نیست، زیرا پیروزی‌ای که پس از سال‌ها نیرنگ بر او تحمیل شد، تلاش‌های عظیمی را که در جهت به زانو درآوردن اهل شام و شکستن اراده آن‌ها به کار گرفت، بر باد داد؛ اما آنان صبر کردند و جان‌فشانی کردند، پس الله سبحانه و تعالی با رحمتش آنان را حمایت کرد و سحر بر ساحر برگشت و پس از آن واقعیتی پیچیده پدید آمد که جمع‌وجور کردن آن بسیار دشوار است. از الله سبحانه و تعالی مسئلت داریم که این مقدمه‌ای باشد برای تکمیل پیروزی اهل شام با برپایی دولت اسلام، خلافت و آزادسازی بیت المقدس به زودی، ان شاء الله.

نویسنده: استاد محمد یمان

برگرفته از شماره ۵۳۹ جریده الرایه